

Κοινωνική εργοστιάσια που σερβίρουν καφέ και «υπονοούμενα»...

Αφορμή για την παρέμβασή μας αυτή στον πεζόδρομο της Καραϊσκάκη δεν είναι στο προκείμενο για να εναντιωθούμε σε ένα εμπορευματικό καταναλωτικό εργοστάσιο που πέρα από «αγαθά αναψυχής και διασκέδασης» προσφέρει και ένα life style σημείο αναφοράς για τις δυτικές γειτονιές της Αθήνας. Αφορμή δεν αποτελεί καν ότι σε αυτόν τον πεζόδρομο-εργοστάσιο υπάρχουν άνθρωποι που δουλεύουν στα μαγαζιά έχοντας να αντιμετωπίσουν πέρα από τα αφεντικά τους και τις άθλιες συνθήκες εργασίας, επιπλέον και τον κάθε πελάτη ως μικρό αφεντικό. Αυτά θεωρούνται αυτονότητα στην καπιταλιστική παραγωγή εφόσον τα αγαθά της «αναψυχής και διασκέδασης» πρέπει κάποιος να δουλεύει για να τα προσφέρει. Ακόμη και ως αυτονότητα, ωστόσο, δεν μένουν στο απυρόβλητο των κοινωνικών αντιστάσεων.

Αφορμή για την παρέμβασή μας αυτή στον πεζόδρομο της Καραϊσκάκη αποτελεί το γεγονός ότι έχουν αρχίσει να εμφανίζονται φαινόμενα προσλήψεων με μεροκάματο 15 ευρώ ανασφάλιστα(!) αλλά και απολύσεων όταν οι γυναίκες-σερβιτόρες δεν είναι όσο «διαχυτικές» απαιτούν πελάτες και αφεντικά. Και το γεγονός αυτό μπορεί να συμβαίνει στην Crazy Horse, για παράδειγμα, αλλά επιδιώκει να γίνει εργασιακό θέσφατο, μια θρυαλλίδα για τις καινούργιες εργασιακές σχέσεις στον «πεζόδρομο- εργοστάσιο» της οδού Καραϊσκάκη - και όχι μόνο.

Εν μέσω κρίσης είναι προφανής η επιθετική υποτίμηση των εργαζομένων που δεν περιορίζεται μόνο στο οικονομικό πεδίο, δεν περιορίζεται μόνο στη λεγόμενη «κινεζοποίηση» όπου σημασία έχει να βρεις μεροκάματο όσο-όσο χωρίς όρους προκειμένου να μην είσαι ένας εξαθλιωμένος άνεργος. Πέρα από την οικονομική υποτίμηση έχουμε και μια υποτίμηση η οποία αφορά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, μια υποτίμηση με έμφυλα χαρακτηριστικά. Για τις σερβιτόρες δεν είναι μόνο το μεροκάματο των 15 ευρώ και η εντατικοποίηση της εργασίας αλλά η θέσμιση ενός εκβιασμού που υποθηκεύει ολόκληρο το σώμα τους ως γυναίκες, το βλέμμα, τις χειρονομίες και την κάθε τους κίνηση. Δεν είναι μόνο οι «βιτρίνες» των μαγαζιών αλλά πρέπει να γίνουν και πρόθυμες «κούκλες» των πελατών.

Αυτή η εκβιαστική συνθήκη εργασιακής επισφάλειας, όπου κάποιος προσλαμβάνεται και απολύεται άμεσα και άτυπα, πέρα από την χυδαία και ωμή εκμετάλλευση, επιδιώκει να εξασφαλίσει τα αφεντικά από οποιαδήποτε αντίσταση και αγώνα στο χώρο εργασίας. Έτσι, την ίδια ώρα που τα αφεντικά απαιτούν συλλογική δουλειά και συνεργατικό πνεύμα όσον αφορά τα καθήκοντα των εργαζομένων, κινούνται επιθετικά σε κάθε περίπτωση που το συλλογικο-συνεργατικό αυτό πνεύμα στρέφεται εναντίον τους.

Ακριβώς επειδή κάθε συλλογική -αλλά και ατομική- αντίσταση των εργαζομένων σε αυτά τα «εργοστάσια αναψυχής» εκφράζεται με απίστευτη δυσκολία, απαιτείται και η αντίστοιχη δική μας αμέριστη προσοχή, φροντίδα και αλληλεγγύη. Και όταν λέμε δική μας εννοούμε όλων των προλετάρων, όλων των εργαζομένων οι οποίοι έχουν επίγνωση της θέσης τους και αρνούνται να παίξουν το ρόλο των μικρών αφεντικών σε οποιαδήποτε στιγμή της καθημερινής τους ζωής.

Ο τρόμος πρέπει να περάσει στο απέναντι στρατόπεδο.

κατειλημμένος χώρος
σινιάλο
για την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, τη ρήξη
Καποδιστριαίου & Θεσσαλονίκης
πλ. Παπανικολάου, κάτω Αιγάλεω
<http://sinialo.espiv.net>

κατάληψη
ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚ ♂
Δαβάκη 20, Χαϊδάρι
www.papoutsadiko.espivblogs.net